

**ÅBO AKADEMIS PROMOTION
DEN 20 MAJ 2005**

Åbo Akademis Promotionskantat 1948

John Rosas (1908-1984)

Text: Rabbe Enckell (1903-74)

Promotionskantat 1948

Kantat av John Rosas (1908-1984)
komponerad till Åbo Akademis promotion 1948

Text: Rabbe Enckell

I Kulturens nemesis

II Kunskapen

III Kriget

IV Hjärtat

V Modet

VI Vita nuova

VII Frihetens Gudinna

Sopran: Therese Karlsson

Baryton: Petter Andersson

Florakören vid Åbo Akademi

Studentkören Brahe Djäkna

Akademiska Orkestern vid Åbo Akademi

Dirigent: Sauli Huhtala

Körinstudering: Ulf Långbacka

I KULTURENS NEMESIS

Oh huru snabbt förgångna de sekler
som av barbarerna höggos ned
likt skövlad ungskog!

Som fångar utan lösen,
som bettlare dem ingen barmhärtighet når,
som skuggor utan ro de ila
förbi oss. Utan att röras
Vergilius' ande manar: "icke
spilla tid på deras öden!"

Nej, att ständigt
knyta på nytt förbund med sekler
av rikaste ljus,

där ännu ofördunklat klara
källor stiga ur tidens sköte,
vår själ hugsvalar.

Visst är: intet altare längre
en fristad flyende danaer bjuder –
Dock, de väldiga seklernas kronor

hugger ingen ner. De susa
i eviga vindars hägn och befriad
anden till dem sig höjer.

II KUNSKAPEN

"- utan att allt som finnes
välver sig, liksom Euripos,
i en ständig villervalla och
aldrig är säkert och till-
förlitligt".

Platon: Phaidon

Lik förposttruppen, där floden
i strida flöden går fram,
av tomma vinsäckar fogar
en spång över rullande djup,
vår kunskap segerrusig
snabbt länkar vinning till vinning –

Men tankens seger bereder
tillika sin undergång.
I villervalla allting
sig välver i Euripos.
Och ständigt slungad tillbaka
i kaos´ degel var kunskap förgår -

III KRIGET

Falska löften, av krigets förstar givna
oss uppehåller
vid främmande kust.

Var morgon ett väldigt härscri våra strupar fyller
likt ökensand.

I ödesmättad blindhet Ajas rusar
mot fredlig boskap – Vettvilligt hämndbegär
på oskyldiga offer så han stillar!

För namnlöst ve under blodiga offerkransar
en slapp och förtvinad visdom
Ares oss bjuder till tröst.

O vilken väg skola vi taga?
En ständig motvind
pressar vårt skepp mot dolska sandrev.
Ingen rorsman
i sväljande vågornas kast
håller kursen.

IV HJÄRTAT

Ju längre livet varar
dess mer det blir
likt en dröm.
Hjärta, hårt beträngda,
snart lättat vilar du under
glömskans tyngsta kransar
med minnenas sparsamma blom.
Allt finns blott till såsom dödens
närmaste gäst och vän.
Dock – ovissnelig murgrön hägnar
din smärtas rum.

V MODET

Av de få som visste
hur fåfängt det var att vädja
till andra, när faran kom,
skapades modet.
Ingen krona, ingen
lysande stjärnbild dess glans upptog;
i enskilda hjärtan blott
uppenbart blev det.

VI VITA NUOVA

Solens kärlek alla träd bekransar
med blad på nytt.
Och fylligt susar med lena stämmor
var dunge ljus.

Ett grönt Hesperien här vi finner
vart år igen!
Det strömmar mot oss i bild och dofter
en verklighet.

Av gyllne skärvor som här vi samlat
vi fogar sen
ett fjärrlands friser likt dunkel bärnsten
på purpurgrund.

Som fjun och frön uti vindars famntag
framdansa lätt,
Av ödets makter vi tvånglöst bäras
när minst vi trott –

VII FRIHETENS GUDINNA

Av oss det blev krävt
att tömma gyllne bågarn: vågsamhet.
Du livets friska skänk!
O städse dig förnya
i helig fiendskap till sorg och missmod!

Vår bästa gärning: söka
vad fritt i lag och väsen är.
Ur nöd och ångest res
vårt hjärtas svar:
en stormappell mot kall Ananke!
Rabbe Enckell